Odpověď na obě otázky závisí na tom, zda v daném případě bylo možno použíti normy § 59 odst. 4 zák. o stav. ruchu č. 43/28, platné podle § 79 zák. č. 45/30 a § 3 opatření Stál. výb. č. 155/29 v době, kdy rozhodnutí I. stolice bylo vydáno. Norma ta ustanovuje, že stížnosti při stavbách podle zák. o stav. ruchu povolovaných jest podati nejdéle v 8 dnech po doručení rozhodnutí I. instance u ní k zem. úřadu politickému, a jest normy té podle § 68 zák. č. 43/28 použíti při všech stavbách obytných domů, které se provádějí s podporou podle ustanovení hlavy V. a dále při všech stavbách, pro které se stavebník dožaduje úlev podle této hlavy.

V daném případě prohlásil stavebník ve své stavební žádosti, že hodlá stavěti na základě zák. o stav. ruchu, čímž zřejmě dal na jevo, že hodlá použíti výhod tohoto zák. (srov. Boh. A 8908/30 a 9729/32). Poněvadž, jak uvedeno, podle § 68 odst. 1 zák. č. 43/28 aplikovati jest předchozí ustanovení § 59 odst. 4 nejen na stavby obytných domů provedených s podporou podle ustanovení hlavy V., nýbrž vůbec na stavby, pro které stavebník dožaduje se úlev podle hlavy VII. tohoto zák., jest patrno, že žal. úřad právem na daný případ použil předpisů § 59 odst. 4 zák. č. 43/28 a právem nejen osvojil si kompetenci k rozhodování v II. stolici, ale právem také požadoval, aby rekurs k němu podán byl v 8denní lhůtě.

Uvážiti jest pouze, zda důvodná jest další námitka stížnosti, že úřad neměl rekurs st-le odmítnouti jako opožděný, poněvadž st-l nebyl řádně poučen o tom, komu, kam a podle kterého zák. stížnost se podává. Také tuto výtku shledal nss bezdůvodnou. Podle § 3 mor. zem. zák. č. 55/1914 mají zem. výboru podřízené úřady v každém svém písemném rozhodnutí nebo opatření uvésti výslovně, zda jest přípustný opravný prostředek, ve které lhůtě a u kterého úřadu má býti podán. Jisto jest, že stav. úřad vyhověl tomuto předpisu potud, že ve svém rozhodnutí opravný prostředek připustil a k podání jeho 8denní lhůtu stanovil. Spor mohl by býti pouze o to, zda dodatkem »v cestě instanční« dostatečně také určil, u kterého úřadu rekurs má býti podán. Měl-li však st-l za to, že tomu tak není, a že úřad neuvedl, u kterého úřadu má býti rekurs podán, pak měl podle § 3 posl. odstavce mor. zem. zák. č. 55/1914 zvláštní stížností domáhati se toho, aby tento nedostatek byl odstraněn.

Ostatně st-l podal svůj rekurs správně u úřadu k přijetí jeho příslušného a nebyl tedy neúplným poučením úřadu ohledně podacího místa uveden v omyl, takže nemůže jíti o vadu podstatnou, pro kterou by musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno. St-l ovšem mýlil se v příčině trvání rekursní lhůty, ale tento jeho omyl nebyl zaviněn úřadem, který správně st-le o trvání rekursní lhůty poučil, nýbrž st-lem samým, který nesprávně vyložil si zákon. Důsledky tohoto svého omylu musí st-l nésti sám.

Č. 10.653.

Učitelstvo: * Ustanovení odst. 6 § 30 zák. č. 104/26 nezakládá nároku učitele, aby o jeho služebních platech, které již došly úpravy judikátním výrokem úřadu, bylo rozhodnuto znovu.

(Nález ze dne 23. června 1933 č. 10.864.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 8879/30.

Věc: Albertina F. v Ž. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o výměru požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lce, učitelce ženských ručních prací při německé škole v Ž., v důsledku zvýšení jejího učebného úvazku na 23 hodin týdně od 1. září 1926 byly výnosem zem. škol. rady mor. z 8. října 1926 poukázány od uvedeného dne současně s úpravou platu podle učit. zák. č. 104/26 100%ní služební požitky a byla její po zvýšení služného započítatelná služební doba k 31. srpnu 1926 stanovena podle § 12 odst. 2 cit. zák. na 17 roků a 11 dní.

Proti tomuto platovému výměru, pokud se týkal propočítání služební doby k 1. září 1926, podala st-lka 26. listopadu 1926 námitky tvrdíc, že se její služební doba k 1. září 1926 páčí na 17 let 3 měsíce 6 dní. Námitkám těm vyhověla zšr výnosem z 22. června 1928, propočítala st-lce podle ustanovení § 12 odst. 2 učit. zák. služební dobu od prvního jejího ustanovení až do 31. srpna 1926 a stanovila ji s připočtením váleč. půlletí na 17 roků 3 měsíce.

Podáním z 11. dubna 1930 žádala st-lka s odvoláním na § 30 odst. 6 učit. zák., aby jí služební doba ve smyslu obdobného nál. Boh. A 8387/30 byla znovu propočítána a podle toho provedeno její zařadění a postup do vyššího služného podle učit. zák., poněvadž následkem přestoupení z učebného úvazku 12 hodin do úvazku 9 hodin k 1. únoru 1925 a následkem dalšího snížení učebné povinnosti od 1. ledna 1926 na pouhých 6 hodin, byla jí služební doba percentuelně propočítána, což odporuje právnímu názoru nss-u, vyslovenému v cit. nálezu.

Zem. škol. rada mor. výnosem z 9. září 1930 nevyhověla této žádosti v podstatě z těchto důvodů: Výnos zšr-y z 8. října 1926 obsahuje dvě věci: provádí st-lčino přeřadění do platů podle učit. zák. č. 104/26 a upravuje její služební požitky v důsledku učebného úvazku. Proti prvé části cit. výnosu stran přeřadění a propočtení služební doby k 1. lednu 1926 st-lka námitek podle § 30 učit. zák. nepodala, neboť její podání z 26. listopadu 1926 brojí pouze proti propočtení služební doby ke dni 1. září 1926. Proti druhé části st-lka sice námitky podala, avšak z výnosu z 22. června 1928, kterým o těchto námitkách bylo pravoplatně rozhodnuto, dále se neodvolala. Proto jest se svým nárokem na příznivější propočtení služební doby, jehož se domáhá, prekludována. Rovněž neprávem se dovolává ustanovení § 30 odst. 6 učit. zák., protože jí nebyly vypláceny příjmy nižší, než jí podle vydaných výměrů příslušely, ani nebylo opominuto učiniti z úřední moci opatření o zvýšení služebních požitků, na něž podle platných předpisů měla nárok.

Odvolání st-lčino proti tomuto výnosu zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů uvedených v rozhodnutí napadeném odvoláním.

O stížnosti uvážil nss takto: — — —

K odůvodnění svého nároku tvrdí st-lka, že z odst. (6) cit. § 30 učit. zák. plyne, že učitel má kdykoliv, tedy i po pravoplatném rozhodnutí věci v pořadu správním, právo domoci se změny nesprávné úpravy

svých služebních požitků a že jest jen nárok na doplatek příslušných požitkových kvot odpovídajících správné úpravě omezen na tříletí. Měla prý tedy st-lka ještě 8. října 1930 právo domáhati se opravy výnosu z 8. října 1926, ježto její nárok byl obmezen na dobu od 1. července 1927. Okolnost, že v příslušné době nebyly st-lkou podány námitky proti přeřadění a propočítání k 1. lednu 1926, nestojí prý jejímu nároku ze dne 1. dubna 1930 v cestě vzhledem k ustanovení cit. § 30 odst. 6. Tím méně prý mohla by se jejího nároku na propočtení služební doby k 1. lednu 1926 dotýkati ta okolnost, že svého času nepodala odvolání proti výnosu z 22. června 1928, poněvadž v tomto výnosu se zšr neobírala vůbec otázkou, zda následkem přestupu st-lčina z vyššího plat. stupně do stupně nižšího předcházející doba služební mohla býti procentuálně započtena čili nic, a nemohla se ani otázkou tou zabývati, poněvadž taková žádost st-lkou vznesena nebyla. Zde jde prý o nový nárok, který nikdy nebyl řešen, a jest tedy tvrzení žal. úřadu, že st-lka jest se svým nárokem prekludována, v rozporu s uvedenými zákonnými předpisy.

Nss neuznal námitky stížnosti důvodnými.

Podle odst. 6 § 30 učit. zák., byly-li učiteli vypláceny služební příjmy nižší než mu podle vydaných výměrů příslušely, nebo nebylo-li učiněno z moci úřední opatření o zvýšení služebních příjmů, na něž učitel měl podle platných předpisů nárok, může učitel uplatňovati nárok na doplatek scházejících částek pouze do 3 roků od splatnosti té které nesprávně vyplacené částky. Totéž platí pokud zvláštní předpisy jinak nestanoví o nedoplatcích na služební příjmy, jestliže učitel svůj příslušný nárok, ač byl k tomu podle platných předpisů povinen, neuplatnil do 3 roků od vzniku nároku.

V uvedeném ustanovení 1. věta normuje tedy preklusi nároku na doplatky, jež resultují buď z platových poukazů již vydaných, anebo ze zvýšení služebních požitků, jež se mělo státi z moci úřední, a nevyslovuje nikde, ani nenaznačuje, že by v případech, o nichž jedná, měl a mohl býti vůbec zrušen účinek případné právní moci úředního výroku. Stejně vyložil nss obdobné ustanovení odst. 7 § 151 zák. č. 103/26 v nál. Boh. A 8879/30. Musil tudíž nss vycházeti z právního názoru, že ustanovení 6 odst. § 30 zák. č. 104/26 nezakládá nároku učitele, aby o jeho služebních platech, které již došly konečné úpravy judikátním výrokem, bylo rozhodováno znovu.

V daném případě st-lčin převod do požitků podle učit. zák. č. 104/26 byl proveden podle ustanovení § 37 odst. 4 výnosem zšr-y mor. z 8. října 1926. Výnos ten byl opatřením podle § 30 odst. 1 učit. zák. a st-lka podala proti němu včas námitky podle § 30 učit. zák., ve kterých domáhala se opravy celkové služební doby 17 let 11 dní na 17 let 3 měsíce. Zšr těmto námitkám vyhověla a propočetla výnosem z 22. června 1928 podle ustanovení § 12 odst. 2 učit. zák. služební dobu od prvního jejího ustanovení až do 31. srpna 1926. St-lka měla nyní svůj nárok, aby jí služební doba od 1. září 1923 do 31. prosince 1925 započtena byla plně, uplatňovati v opravném prostředku (odvolání) proti cit. výnosu zšr-y, čehož však neučinila, takže se tedy uvedený výměr stal pro ni nenaříka-

telným základem práv vyplývajících ze zák. č. 104/26. Než pak jest správným názor žal. úřadu, že v daném případě nelze použíti odst. 6 § 30 učit. zák. a že st-lka jest se svým nárokem na příznivější propočítání služební doby prekludována, a jsou tedy námitky stížnosti v tomto směru uplatňované bezdůvodné.

Takto bezdůvodnou jest i další námitka stížnosti, v níž se st-lka — patrně in eventum — dovolává pro svůj nárok druhé věty cit. odstavce tvrdíc, že zde běží o nedoplatek na služebních příjmech ve smyslu této věty, neboť předpokladem pro použití tohoto odstavce by byla zcela jiná skutková podstata, než jaká existuje v konkrétním případě: zákon totiž v tomto odstavci má na zřeteli případy nedoplatků z nároků, jež mohou nastati podle platných předpisů jen na výslovné uplatňovávání jich učitelovou žádostí, kteráž žádost nebyla podána do 3 let po vzniku nároku; že však v konkrétním případě o věci tohoto způsobu nejde, jest na bíledni.

Č. 10.654.

Živnostenské právo: Podléhá předpisům živn. řádu, dobývá-li rolník na svém pozemku písek na prodej?

(Nález ze dne 24. června 1933 č. 11.347.)

Věc: František V. v L. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím ze 7. listopadu 1930 odsoudil okresní úřad v Jičíně st-le podle § 132 živn. ř. k pokutě 400 Kč, po případě k vězení 30 dnů pro přestupek § 11 živn. ř., kterého se dopustil tím, že po živnostensku dobýval písek ve vlastním lomu, nemaje k tomu živn. oprávnění. Rozhodnutím druhým z téhož dne a téhož čísla odsoudil týž úřad st-le k pokutě 300 Kč, po případě k vězení 30 dnů pro přestupek § 27 živn. ř., kterého se dopustil tím, že po živnostensku dobýval písek z neschváleného pískového lomu. V odvoláních uváděl st-l, že dobýval písek na vlastním pozemku, a to jenom v letě jako vedlejší zaměstnání při svém polním hospodářství. Činnost taková není živností a proto nemusil býti lom schválen.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad obě odvolání, protože st-l podle vlastního doznání dobýval písek za účelem prodeje, což jest svobodná živnost, kterou nutno opovědět u živn. úřadu a proto musí býti lom schválen. Ve stížnosti tvrdí st-l, že zde není třeba ani opovědi ani schválení lomu, ježto prodával písek, který dobýval na vlastním pozemku, jako vedlejší zaměstnání při svém polním hospodářství, když v něm nebylo jiné práce [čl. V a) uvoz. pat. k živn. ř.].

O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle čl. V. lit. a) uvoz. pat. k živn. řádu nevztahují se předpisy živn. řádu na zemědělskou a lesní produkci a její vedlejší živnosti, pokud se tyto vedlejší živnosti zabývají hlavně zpracováním vlastních výrobků.